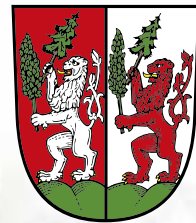

Bělohradské listy

Vydáno 21. 11. 2014 • Ročník XIV • Cena 16 Kč

6 / 2014

Poslední houbařská sobota

Objektivem Bělohradských listů

Foto: Alena Fléglová, Ladislav Stuchlík, Eduard Čeliš, Jan Řehounek, Jiří Novotný ml.

- 2 OBJEKTIVEM
BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ**
- 3 FEJETON**
(HANA MARIE KÖRNEROVÁ)
- 4 ZEPTALI JSME SE ZA VÁS**
- 5 HODNOCENÍ VOLEBNÍHO OBDOBÍ
2010 AŽ 2014**
(PAVEL ŠUBR)
- 6 KVÍTKA**
(IVA PLECHÁČOVÁ)
- 7 SPOLEK FRIČ ADOPTOVAL HROB
PROF. ANTONÍNA FRIČE**
(MILENA ČERNÁ)
- 8 KNIHA STŘÍPKY ZE ŽIVOTA
A DÍLA KARLA V. RAISE**
(PAVEL ŠUBR)
- 9 OPRAVA KOSTELÍKA SV. PETRA
A PAVLA NA BYŠICKÁCH**
(JÍŘÍ BAREŠ)
- 10-11 ŽIJE TADY S NÁMI
HANA MARIE KÖRNEROVÁ**
(HANA FRIEDRICHOVÁ)
- 12-13 VÁCLAV KULHÁNEK
A „JEHO“ SRDCE**
(EDUARD ČELIŠ)
- 14-15 STARÉ RODY BĚLOHRADSKA
- ROD S PŘÍJMENÍM HRNČÍŘ (2)**
(JOSEF ŠPŮR)
- 16-17 VAŠE, ČTENÁŘSKÁ PARKETA**
- 18 Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ**
- 19 UDÁLOSTI – ZAJÍMAVOSTI**
- 20 IRONMAN PAVEL PETR**
(PAVEL ŠUBR)
- 21 MÁJA – MARKÉTA ZEMINOVÁ**
(JAROSLAV VOVES)
- 22-23 MALÍŘI V BĚLOHRADĚ
JÍŘÍ BAER**
(EDUARD ČELIŠ)

FOTOGRAFIE NA OBÁLCE

STRANA 1
ALENA FLÉGLOVÁ
VÝLOV

STRANA 24
ALENA FLÉGLOVÁ
BARVY PODZIMU

**DALŠÍ ČÍSLO
BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ
VYJDE 27. 2. 2015**

Bělohradské listy
Vydává Město Lázně Bělohrad
Vychází jako dvouměsíčník
Redakční rada: Ladislav Stuchlík (šéfredaktor), Eduard Čeliš,
Alena Fléglová, Hana Friedrichová, Václav Lejdar,
Iva Plecháčová, Josef ŠpŮr, Ing. Pavel Šubr, Jaroslav Voves.
Povoleno MK ČR pod č. E 10901
Adresa: Město Lázně Bělohrad
Městské kulturní středisko,
Barákova 3, 507 81 Lázně Bělohrad
Telefon: 739 629 482, *Fax:* 493 792 484
E-mail: mks@lazne-belohrad.cz
Grafika, sazba a tisk:
Tiskárna ARPA, Kotkova 792, Dvůr Králové nad Labem

VÁNOCE

V životě lidském existuje několik období vztahu jedince k Vánocům. Jako dítě se jich nemůžete dočkat, těšíte se na stromeček, jesličky, dárky a dobroty. Jako puberták je bojkotujete, protože stát u stromečku se sourozenci, rodiči a prarodiči a nahlas pět koledy je jednoduše trapná. Pak dospějete k období, kdy máte vlastní malinké děti a opět se těšíte na jejich reakci, na rozzářené a oči a nadšení z dárků. Načež přijde jejich puberta, kdy jen těžko snášíte polohlasem mumlané protesty, že to zpívání koled je fakt vopruz. A pak děti strašně rychle dospějí a vyletí z hnízda. Někdy zaletí hodně daleko a domů se vracejí v delších a delších intervalech. Ale na Vánoce přijedou všichni. A hledají atmosféru, kterou jako malí milovali, pak nesnášeli a dnes se jim po ní stýská, jako každému, kdo vstoupil do středního věku. A vy kvůli té atmosféře strojíte stromeček (který byste jinak pro dva důchodce už nestrojili, vždyť nám by stačila borová větev ve váze a jmelí na lustru), vyrábíte úplně stejný bramborový salát jako před třiceti čtyřiceti lety a pečete stejné cukroví, protože od maminky je prostě nejlepší.

Pro mě je nemyslitelné psát o Vánocích a nevzpomenout na ty zaváté časy a spojené s dětstvím. Stromky byly tehdy jen živé a věšely se na ně ozdoby ze skleněných perliček a pak ty, které vypadaly jako z barevného cukru. Čekalo mě kruté zklamání, když jsem je přes zákaz zkusila olíznout. Byl to jen tvrdý papír posypaný chemicky vyrobenými krystaly, které chutnaly odporně. Určitě byly jedovaté. Strom se zdobil také řetězy z barevného papíru, které jsme my děti vyráběly osobně, a byly na něj patřičně hrdé, přestože vypadal nevzhledně a byl celý upatlaný od lepicí pasty. Jako poslední se na strom připevňovaly svíčky. Musely být na samých krajích větviček a co nejdál od okna, aby nechytily záclony. Co si pamatuji, záclony chytily dvakrát a stromeček asi pětkrát. Většinou od prskavky. Ale tatínek s dědečkem byli v pohotovosti a oheň udusili v zárodku.

Ke stromečku se chodilo po večeri. Po zazvonění jsme z kuchyně utíkali do ložnice, ale nesměli jsme se vrhat na dárky, museli jsme chvíli stát a dívat se.

A pak řekla babička dojatým hlasem: „Zazpíváme si koledy,“ a tatínek obrátil oči v sloup. Babička nasadila falešně: „Něs-ém vá-ám nóvi-iny, pólouché-ejte,“ a tatínek si povzdechl a pak se připojil. Měl pěkný hlas a absolutní sluch, takže to rázem znělo mnohem líp. A my ostatní se přidali k němu a zpívali nejdřív tiše, ale pak se stále větším nadšením až po ono mohutné: „nám, nám, naro-di-il se!“

A babička využila situace a nasadila: „Narodil se Kristus pán,“ a tatínek znovu obrátil oči v sloup, ale opět se přidal, a to už jsme všichni zpívali naplno a líbilo se nám to.

Babička si utřela oči, pokřivovala se a dojatě řekla: „To bylo krásné, děti,“ a my si směli rozbalit dárky.

Když jsme byli v pubertě, tak jsme obraceli oči v sloup spolu s tatínkem, ale zpívali jsme, protože jsme měli rádi babičku a nechtěli ji zarmoutit. A pak babička zemřela a my stáli u stromečku a dívali se na sebe, potichu, a bylo nám smutno, protože část našeho dětství byla nenávratně pryč. A tatínek rezignoval a začal zpívat jako první: „Něs-ém vám noviny...“

A tak to zůstalo.

Babička byla věřící a tatínek - její zeť - ateista. Pro křesťany jsou Vánoce svátky narození Ježíše, pro pohany (kterých je v této zemi údajně nejvíc v Evropě) jsou časem setkávání rodiny, pro bláznů jsou časem nákupní horečky. Ale když přijde Štědrý den, všichni cítí, že Vánoce jsou hlavně časem lásky a dobré vůle.

Na internetu v poslední době stále častěji čtu, že v naší „multikulturní Evropě“ jedna z implantovaných „kultur“ žádá, aby byly Vánoce zrušeny, neboť urážejí její náboženství. Pevně věřím, že politikům zůstal zbytek zdravého rozumu a Evropský parlament nepřipustí ani debatu na podobné téma. Nejen proto, že by se naše babičky obracely v hrobě. Děsi mě pouhá myšlenka, že někoho napadlo zrušit svátek, kdy k sobě mají lidé v celém roce nejbliž. Kdy si i ti životem okoralí a zcela nesentimentální vzájemně přejí štěstí, radost a pohodu. A pokoj všem lidem dobré vůle...

Hana Marie Körnerová

KOMUNÁLNÍ VOLBY 2014 - VÝSLEDKY

Přední řada zleva: Jan Flégl, ing. Radim Kalfus, Jan Pavlásek, Alena Kuželová Dis., Jana Balšánová, ing. Pavel Šubr, Vlastimil Matouš.
Zadní řada: ing. Jiří Wagenknecht, ing. Jiří Bareš, Mgr. Martin Menčík, Miroslav Špicar, Bc. Vojtěch Lámr,
ing. Bc. Jaroslav Kostelníček, ing. Jiří Ulver, Jiří Bičístě

Kandidátní listina		Hlasy		Počet man-dátů
č.	název	abs.	v %	
1	SNK Bělohradsko	5 642	23,95	4
2	Starostové a nezávislí	8 231	34,94	6
3	Česká str.sociálně demokrat.	817	3,47	0
4	KDU-ČSL	1 319	5,60	1
5	ANO 2011	2 392	10,15	1
6	Komunistická str.Čech a Moravy	1 202	5,10	0
7	Koalice TOP 09 a Svobodní	1 258	5,34	1
8	Východočeši	2 697	11,45	2

ZM informuje

Ustavující zasedání zastupitelstva města pro volební období 2014 až 2018 se uskutečnilo ve **středu 5. listopadu 2014** v kulturním sále hotelu Grand akciové společnosti Lázně Bělohrad. Za hojně účasti občanů složili nejprve nově zvolení zastupitelé slib. Za starostu města poté zastupitelé zvolili ing. Pavla Šubru a za místostarostu Jana Pavlásku (oba Starostové a nezávislí). Dalšími členy rady města se stali Jan Flégl (Východočeši), ing. Radim Kalfus (STAN) a Vlastimil Matouš (TOP 09 a SSO). Předsedou finančního výboru byl zvolen ing. Jiří Wagenknecht (SNK Bělohradsko), členy finančního výboru se stali Pavel Dědic (Východočeši), ing. Miroslava Jelínková (ANO), ing. Jaroslav Jirásko (TOP 09 a SSO) a ing. Radim Kalfus (STAN). Do funkce předsedy kontrolního výboru byl zvolen ing. Bc. Jaroslav Kostelníček (ANO), členy kontrolního výboru se stali Petr Hoška (TOP 09 a SSO), Bc.Vojtěch Lámr (SNK Bělohradsko), Miroslav Špicar (Východočeši) a ing. Jiří Ulver (STAN). V závěru zasedání poděkovala tajemnice MěÚ Mgr. Jitka Košťálová končícímu místostarostovi Jiřímu Bičístě a starosta města představil hlavní cíle nově zvoleného zastupitelstva města. (red)

Porovnání volební účasti od roku 2000

V roce 2002 bylo v Lázních Bělohradě zapsáno do volebních seznamů 3 024 voličů, vydáno bylo 1 884 obálek, volební účast byla 62,30 %. Počet stran, 4. KDU-ČSL, Sdružení nezávislých, SNK – Klub podnikatelů Bělohradska, KSČM. *(Jičín 45,21 %, Hořice 49,70 %, Nová Paka 55,21 %, celostátně 45,51 %).

V roce 2006 bylo v Lázních Bělohradě zapsáno do volebních seznamů 3 018 voličů, vydáno bylo 1 708 obálek, volební účast byla 56,59 %. Počet stran a nezávislých kandidátů 6. KDU-ČSL, Antonín Tichý nezávislý kandidát, SNK – Klub podnikatelů Bělohradska, ODS, KSČM, SNK Evropské demokraté. *(Jičín 43,50 %, Hořice 48,84 %, Nová Paka 54,16 %, celostátně 46,38 %).

V roce 2010 bylo v Lázních Bělohradě zapsáno do volebních seznamů 3 036 voličů, vydáno bylo 1 654 obálek, volební účast byla 54,48 %. Počet stran 6. KSČM, KDU-ČSL, ODS, Strana svobodných občanů, SNK Evropské demokraté, Starostové a nezávislí. *(Jičín 50,94 %, Hořice 48,96 %, Nová Paka 53,11 %, celostátně 48,50 %).

V roce 2014 bylo v Lázních Bělohradě zapsáno do volebních seznamů 3 063 voličů, vydáno bylo 1 771 obálek, volební účast byla 57,82 %. *(Jičín 40,89 %, Hořice 45,94 %, Nová Paka 51,50 %, celostátně 44,46 %).

*Účast v okolních městech

Všechny kandidátní listiny			
Kandidátní listina	Kandidát		Hlasy
název	příjmení, jméno, tituly	věk	abs.
SNK Bělohradsko	Bičístě Jiří	43	759
SNK Bělohradsko	Lámr Vojtěch Bc.	29	479
SNK Bělohradsko	Wagenknecht Jiří Ing.	48	472
SNK Bělohradsko	Kuželová Alena DiS.	33	452
Starostové a nezávislí	Šubr Pavel Ing.	55	1 139
Starostové a nezávislí	Pavlásek Jan	40	841
Starostové a nezávislí	Kalfus Radim Ing.	59	647
Starostové a nezávislí	Ulver Jiří Ing.	69	618
Starostové a nezávislí	Balšánová Jana	49	516
Starostové a nezávislí	Menčík Martin Mgr.	38	538
KDU-ČSL	Bareš Jiří Ing.	56	278
ANO 2011	Kostelníček Jaroslav Ing. Bc.	51	251
Koalice TOP 09 a Svobodní	Matouš Vlastimil	56	320
Východočeši	Flégl Jan	44	375
Východočeši	Špicar Miroslav	64	275

ZHODNOCENÍ VOLEBNÍHO OBDOBÍ 2010 - 2014

Zhodnotit stručně čtyřleté volební období je poměrně obtížné. Pokusím se proto vyjmenovat alespoň největší úspěchy i neúspěchy ať v oblasti investic či dalších oblastech života města, ale také zhodnotit volební programy jednotlivých stran.

Začnu zákony a vyhláškami. Negativně se ve všech lázeňských městech projeví od r. 2012 nové **vyhlášky vztahující se k lázeňství**. Ty přinesly snížení rozsahu hrazené lázeňské péče ze strany zdravotních pojišťoven a následně pokles počtu klientů jednotlivých lázeňských zařízení. Od r. 2012 platí **zákon o církevních restitucích**, pozitivem pro naše město je získání pozemků v Tyršově ulici, ale bohužel do dnešního dne nevíme, které pozemky ve městě církev získá. Za nejvýznamnější změnu zákona pro naše město považuji změnu **zákonu o rozpočtovém určení daní** od roku 2013. Městu meziročně přinesla nárůst sdílených daní o cca 36 % (více než 9 mil. Kč). V souvislosti s novými zákony je možné zmínit dohodu se s.p. Lesy ČR, od kterého město získalo více než **50 ha lesních pozemků**, o jejichž převod do vlastnictví města usilovalo od roku 2004. Po dlouhých jednáních uvolnil stát finanční prostředky na odstranění **staré ekologické zátěže** v areálu firmy Deprag, která ohrožovala podzemní vody. Důležité je i získání dotace na provedení **analýzy rizik** na dvou starých skládkách ve městě, kam se údajně měly vyvážet škodlivé látky. Za velice významné považuji schválení **nového územního plánu** na posledním zasedání zastupitelstva města ve volebním období 2010 až 2014 a také získání pořadatelství **Konference Sdružení lázeňských míst** na téma „Přidaná hodnota lázeňství“ v listopadu 2014 pro naše město.

Z investičních akcí jmenuji nejprve ty, na které město získalo dotace. Šlo o zateplení bytového domu v Kotykové aleji, zateplení budov bělohradské mateřské školy v Horní Nové Vsi a v Lázních Bělohradě, instalaci nových svítidel veřejného osvětlení ve všech obcích, výstavbu chodníku na HNV včetně veřejného osvětlení a přípravu a schválení realizace největší akce - výstavby vodovodu a kanalizace Brtev.

Dále se uskutečnily stavební akce ze zdrojů města - výměna oken v bytových domech č.p. 200, 373 a 427, v hasičské zbrojnici Horní Nová Ves, na městském úřadě, rekonstrukce bytů v domech č.p. 20, 112, 145, 200 a 287, výměna tepelných čerpadel, vybudování podlahového topení a rekonstrukce sociálních zařízení v budově mateřské školy Lázně Bělohrad, odstranění vlhkosti v základní škole, výstavba vodovodu U Lva, úpravy pitné vody ve Hřídenci, veřejného osvětlení ve 2 lokalitách v Dolní Nové Vsi, v ulicích V Lukách, Kostelní, Štefanikově, Zámecké, Jínově, U Lva, Na Zátíši a části Máchovy a Nádražní, nasvícení přechodu pro chodce před mateřskou školou v Horní Nové Vsi, nové povrchy komunikací v části ulice U Kačirků a Za Mostem, nový chodník a parkovací stání v ulici Václavské, zadláždění dvoru za spořitelnou, zadláždění a nový přístřešek na autobusovém nádraží, autobusová zastávka v Horní Nové Vsi, parkovací stání u hasičské zbrojnice a u mateřské školy Horní Nové Vsi, oplocení areálu domu s pečovatelskou službou, oplocení a úpravy areálu dětského tábora U Lva, dětské hřiště na sídlišti, na Pardoubku a na Horní Nové Vsi, vycházková stezka kolem Pardoubku se sochami pohádkových bytostí, mantinely na kluzišti za sokolovnou atd.

Z dalších oblastí je nutné jmenovat zahájení spolupráce s bezpečnostní agenturou, která dohlíží na pořádek a bezpečnost ve městě, otevření služební místnosti Policie ČR, uzavření nové smlouvy s firmou na likvidaci komunálního odpadu, nákup zařízení na sekání příkopů, štěpkovačky, zmetacího stroje, osobního automobilu a získání dotace na rozšíření vybavení kompostárny.

V oblasti **kultury** pokračovalo pořádání tradičních akcí jako jsou nedělní koncerty v Bažantnici, mezinárodní folklorní festival „Pod Zvičinou“, countryfestival, Strašidelná Bažantnice, Bažantnice ještě žije, Zahájení lázeňské sezony a mnoho dalších, vydávání zpravodaje Bělohradské listy, natáčení akcí Naší televizi, odhalení sochy sv. Anežky České, odhalení pamětních desek obětem 1. světové války v Lánech a prof. Antonínu Fričovi na Fričově muzeu, rekonstrukce kapličky se sochou sv. Jana Nepomuckého v Brtvi a pískovcového kříže v Brtvi, oprava kapličky v Lánech, umístění informačních tabulí na hřbitovech, nového pítka na bělohradském hřbitově, zkvalitnění fungování knihovny, udržení provozu kina, zakoupení varhan do obřadní místnosti městského úřadu, odkoupení pozemků kolem hřbitova na Byšičkách a jejich následná údržba, příspěvek města na opravu kostela na Byšičkách, atd. Došlo také k omezení počtu heren ve městě na 2 a schválení pravidel pro poskytování příspěvků zájmovým organizacím.

Naopak se nepodařilo uskutečnit všechny akce, které měly ve svých volebních programech prakticky všechny strany. Mezi **neúspěchy** tak patří:

Nedošlo k **rekonstrukci domu č.p. 28** v čele náměstí na sídlo městského úřadu, když dvakrát byla neúspěšně podána žádost o dotaci z fondů Evropské unie. Nepodařilo se pokročit s **řešením využití zámku**. V roce 2009 došlo k definitivnímu převodu zámku do vlastnictví města. Na začátku volebního období zastupitelstvo města předpokládalo spolupráci s firmou Sherydan na přestavbě zámku na objekt seniorského bydlení, ale zhoršená ekonomická situace a nevypsání dotačního programu znemožnily uskutečnění této akce. Zámek tak zůstává velkým bolákem našeho města. Nedošlo také k **dostavbě sportovního areálu** u Bažantnice (buď výstavba tenisové haly s hernami na stolní tenis a se sociálním zázemím, nebo fotbalové kabiny, kurty na beachvolejbal, atd.). V září 2014 došlo ale k převodu sportovního areálu z TJ Lázně Bělohrad na město. Na budovu městského úřadu a dostavbu sportovního areálu se připravuje projektová dokumentace, situaci se zámkem bude muset řešit nové zastupitelstvo města.

Volební programy jednotlivých stran na volební období 2010 až 2014 se v řadě bodů shodovaly. Některé strany měly ale ve svých programech další nesplněné body. Šlo např. o:

SNK – ED:

- příprava stavebních parcel pro rodinnou výstavbu i v okolních obcích
- zajištění místa (objektu) na vybudování centra kulturního a aktivního života občanů
- vybudování výtahu v pečovatelském domě
- oprava silnice Prostřední Nová Ves - Brtev

STAROSTOVÉ A NEZÁVISLÍ:

- dokončení kanalizačních řadů v okrajových částech města
- převod sokolovny do majetku města

KDU – ČSL:

- podpora projektu výstavby koupaliště
- výstavba chodníků v ulicích Karla Moora a Štefanikova
- podpora zřízení policejní stanice
- podpora výstavby nákupního centra
- výstavba toalet na hřbitově a protažení vodovodní přípojky do zadní části hřbitova

Volební program **KSČM** se mně nepodařilo získat.

Za velice pozitivní považuji pravidelnou vysokou účast členů zastupitelstva města na jednáních. Všem zastupitelům bych chtěl za jejich čtyřletou práci poděkovat, speciálně Lubomíru Hoškovi, MUDr. Jiřímu Finkovi, Radoslavu Břízkovi, Luboši Bičičtšovi a Vlastimilu Dlabovi, kteří v zastupitelstvu města po volbách skončili. Poděkovat za odvedenou práci pro město bych chtěl také končícímu místostarostovi Jiřímu Bičičtšovi, stejně tak i občanům města a majitelům nemovitostí, kteří se zajímají o město a jeho rozvoj.

Pavel Šubr, říjen 2014,

foto: Ladislav Stuchlík

BĚLOHRADSKÁ KVÍTKA a komunální volby

Naše město má za sebou komunální volby. Volební účast byla oproti celorepublikovému průměru relativně vysoká, což ukazuje, že Bělohradákům není osud města úplně lhostejný. Zda roste i další generace zodpovědných voličů, napoví následující sonda do „občanské uvědomělosti“ šestáků. O pojmu voleb zhruba tuší z hodin občanské výchovy, co si však myslí o skutečném fungování komunální politiky, jak vidí naše město a stanou se z nich v budoucnu bělohradští patrioté?

1) V polovině října se v obcích konaly komunální volby. Máte představu, co to „komunální“ volby jsou a kdo v nich byl vlastně volen?

- * **Martin:** Já si představuju, že se volí lidi z nějakých stran a starosta našeho města. Volí se do zastupitelstva, které rozhoduje, co se bude ve městě dělat – jestli se třeba budou kupovat různé věci a tak.
- * **Jakub:** Jsou to volby do zastupitelstva ve městech a obcích.
- * **Eliška:** Já si představuju nějaké volby, jako že se volí například prezident. A je to důležité pro město.
- * **Káťa:** Pod slovem komunální si představuji volby do měst a obcí. Volí si lidé, kteří tam žijí nebo pracují.
- * **Denisa:** Pod pojmem komunální si představuji slovo místní, něco, co je u nás v místě, v naší obci. Volí se členové zastupitelstva.
- * **Zdeněk:** Já si myslím, že je to na zvolení prezidentů nebo kandidátů.

2) Máte pravdu, v komunálních volbách si občané skutečně volí své zástupce, kteří potom po dobu čtyř let spravují město. Myslíte si, že je pro každého občana opravdu důležité se voleb účastnit, nebo že jeden voličský hlas nic neznamená?

- * **Milan:** Určitě je to důležité, protože v těchto volbách si volíme lidi, kteří se budou o město starat.
- * **Eliška:** Myslím, že to důležité je, protože ten, kdo vyhraje, tak se může stát starostou

a pak rozhoduje o tom, jestli se něco postaví a tím zkrášlí město.

- * **Žaneta:** Ano, protože každá naše volba může ovlivnit výsledky.
- * **Káťa:** Ano. Protože záleží na budoucnosti našeho města a je důležité, aby lidi vyjádřili svůj názor.
- * **Denisa:** Ano, je to důležité. Aspoň si můžeme vybrat, kdo bude naše město dále rozvíjet a zvelebovat.
- * **Jakub:** Ano, protože každý hlas je důležitý.

3) Po volbách skončilo funkční období dosavadního zastupitelstva. Čtyři roky jeho působení jsou poměrně dlouhá doba – co se podle vás ve městě podařilo či naopak nepodařilo?

- * **Martin:** U nás ve městě se mi líbí nové sochy u Pardoubku a škoda, že se nedostavily kabiny na fotbale.
- * **Denisa:** V našem městě jsem hrdá na to, že se tu vybudovaly krásné a moderní lázně.
- * **Adéla:** Líbí se mi škola. A taky že se tady mohou lidi dobře pobavit.
- * **Bára:** Daří se snaha udržet pořádek ve městě. Nevede se zachránit zámek.
- * **Žaneta:** Jsem hrdá na to, že postavili Strom života a nelíbí se mi, že se neopravuje zámek.
- * **Káťa:** Líbí se mi cesta, která vede okolo Pardoubku a také Strašidelná Bažantnice. Myslím, že naše město nemá žádnou věc, která by se mi nelíbila.
- * **Milan:** Já jsem hrdý určitě na lázně, protože se jim tam daří a jezdí sem i slavné osobnosti, např. Anežka Drahotová. Myslím si, že město by se mohlo postarat o opravu zámku, který by byl další krásnou dominantou města.

4) Na vybudování stezky, opravu zámku a další projekty je potřeba mnoho finančních prostředků. Víte, odkud město peníze získává a slyšeli jste třeba někdy pojem „evropské dotace“?

- * **Eliška:** Peníze získává nejspíš od státu. O evropských dotacích jsem slyšela. Mys-

lím, že je dostane město a z nich potom něco přistavuje a opravuje.

- * **Martin:** Asi má nějaké sponzory. O dotacích jsem slyšel a myslím, že slouží na vybudování města.
- * **Adéla:** Třeba že zastupitelé nějak pracují a za to dostávají peníze. Za dotace se něco opravuje a tak.
- * **Zdeněk:** Já myslím, že od státu. Dotace jsou na opravy.
- * **Milan:** Vydělává třeba z toho, když sem přijdou turisté a tak. Myslím, že dotace se dávají na různé opravy a živění starých občanů.

5) Jak jste uvedli, většinu z vás se v Bělohradě líbí. Chtěli byste zde bydlet, až budete dospělí, a hodláte se třeba i aktivně zapojovat do života města?

- * **Denisa:** Ano, chtěla bych se zapojit. Již dnes jsem členka žákovského parlamentu na naší škole. Doma důsledně třídíme odpad a myslím si, že to našemu městu prospívá.
- * **Žaneta:** Asi ano, protože je tady klid a nerušno jako v Praze. Jestli se budu zapojovat, to ještě nevím.
- * **Káťa:** Zatím nemám představu o svém životě, a proto nevím, jestli tady budu pracovat nebo bydlet. Mohla bych prospět tím, že budu slušný člověk a budu se zajímat, co se ve městě děje.
- * **Bára:** Do života města se budu aktivně zapojovat a ráda bych zde udělala zvířecí útulek.
- * **Eliška:** Asi ano. Myslím, že bych se zapojit mohla. Kdybych se stala starostkou, tak bych postavila bruslařský stadion a třeba na náměstí bych dala udělat nějakou sochu.
- * **Martin:** Já jo, protože se mně tady líbí a mám tady rodinu. Do života města se budu zapojovat a prospěju mu tím, že budu pomáhat, jak jen budu umět. Postavil bych třeba domov důchodců.

5) Co byste závěrem vzkázali nově zvoleným zastupitelům?

- * **Jakub:** Aby se postarali o to, aby naše město bylo pořád stejně hezké.
- * **Milan:** Budoucím zastupitelům bych vzkázal, aby šli ve stopách těch předešlých zastupitelů města, protože Běláhrad je krásný.
- * **Denisa:** Chtěla bych jim vzkázat, aby pracovali poctivě a rozhodovali v zájmu nás všech.
- * **Bára:** Více sportovních aktivit pro všechny děti.
- * **Žaneta:** Aby přispěli škole a pomáhali starým lidem.
- * **Káťa:** Aby svou práci dělali stejně dobře jako teď a aby se snažili lidem i městu pomáhat.
- * **Eliška:** Vlastně ani nevím. Ale asi by se mohla opravit sokolovna.
- * **Martin:** Vzkázal bych, aby se o město dobře starali.

Iva Plecháčová, foto: Ladislav Stuchlík

Bělohradské listy

Vážení čtenáři,

Bělohradské listy vstoupí v příštím roce do svého patnáctého ročníku. Kromě toho svým druhým číslem dosáhnou na stovku, tedy na sté vydání. Je to kus cesty a snad i malé výročí. Kus cesty, který listy prošly se svými čtenáři i autory. Za tu dobu se v redakční radě vystřídal několik spolupracovníků a také řada stálých nebo občasných dopisovatelů. Každý, kdo do listů alespoň jednou přispěl, ať článkem, fotografií nebo přinesl třeba jen drobný historický materiál či přednesl svůj názor, se stal jejich součástí. Jsem tomu rád a všem velice děkuji.

Ohlédnutí je dobrá věc, ale je třeba dívat se hlavně dopředu. Co nového nás čeká, co připravujeme. Zásadní a velkou změnou bude, v redakční radě diskutovaná, otázka termínu vydávání. Když Bělohradské listy v roce 2001 vyšly poprvé, bylo nějak samozřejmé, že to bude od ledna. První číslo dostali Bělohradáci zdarma do schránek v pátek 26. ledna. Tím bylo dáno, že listy vychází každý druhý měsíc v pátek nejbližší k 24. v měsíci.

Jak šel čas, ukázalo se, že to není ideální. Proto bylo rozhodnuto, že první číslo ročníku 2015 vyjde v pátek 27. února.

Co nás k tomu vedlo? Hned z kraje roku, tedy v pondělí 5. 1., by bylo nutné dodat listy do tiskárny ke grafickému zpracování a přes Vánoce, kdy nikdo nemá chuť cokoli psát, to bylo těžké. Lednové číslo bylo jediné, ve kterém bylo možné použít zimní fotky a psát o zimních té-

matech. V listopadu je na sních brzy a v březnu pozdě. Dalším důvodem byla tři čísla vycházející krátce za sebou (BL 3 v květnu, letní mimořádné vydání v červnu a BL 4 v červenci). V červnu jsou v Bělohradě pořádány dvě velké akce Mezinárodní folklorní festival a Strašidelná Bažantnice. K nim se váží především fotky, které se daleko lépe hodí do letního mimořádného čísla, ve kterém je i více prostoru, a to nám nevychází. Dalším důvodem je, že při posunu termínu vyjdou BL 6 těsně před Vánoci, tedy pod stromeček. Prosincové číslo se stane vánočním a bude druhé, do kterého se budou moci dát zimní témata a fotografie.

To jsou hlavní důvody našeho rozhodnutí. Věřím, že je přijmete kladně a budete nám i nadále nakloněni.

Těším se na spolupráci s vámi, milí čtenáři. Přeji vám za redakční radu Bělohradských listů hezké Vánoce, šťastný Nový rok a s našimi listy v únoru 2015 na shledanou.

Ladislav Stuchlík

SPOLEK FRIČ ADOPTOVAL HROB PROF. ANTONÍNA FRIČE

Ačkoliv má početný rod Fričů svůj společný hrob vedle Františka Ladislava Čelakovského a dalších českých vlastenců, Antonín, ten náš, bělohradský, zaujal se svou manželkou velmi významné místo na IV. hřbitově, 7. oddělení, číslo 1. Najdeme jej nedaleko vchodu u stanice metra Flora.

Je krásný, modrojasný den, mohutné stromy vytvářejí působivou scenerii, právě začíná padat listí a skupina Fričovův ctitelů se blíží k hrobu. Malé kruhové náměstíčko, uprostřed se tyčí kříž, ale podle podoby Fričův pomník velmi rychle rozpoznáváme. Antonín Frič žil v letech 1832 – 1913, jeho bronzová busta, která je součástí pomníku, je však již z roku 1902.

Bustu Antonína Friče – s nápisy, které se nám podařilo rozluštit, ač jsou velmi zašlé, vytvořil Bohumil Kafka. Tento rodák z Nové Paky (1878 – 1942) byl českým sochařem, který tvořil v duchu secese. Není bez zajímavosti, že absolvoval Sochařsko-kamenickou školu v Hořicích a mezi léty 1904 – 1908 žil v Paříži. V době, kdy vytvořil bustu prof. Antonína Friče, mu bylo 24 let. Později, od roku 1925, byl profesorem sochařství na Akademii výtvarných umění v Praze. Spolupracoval se svým učitelem Stanislavem Suchardou také na monumentálním pomníku Františka Palackého, který dnes, po důkladné opravě, stojí v Praze – Novém Městě, na Palackého náměstí.

Jak ukazuje mimo jiné busta profesora Antonína Friče, Bohumil Kafka patřil k významným portrétistům své doby. O jeho účtě k profesorovi svědčí i další nápis na nízkém podstavci, kde jej autor označuje za předního badatele ve zvěřené české. Bronzová busta jej představuje s přírodninami, které sbíral, v náručí. Levá ruka svírá skořápku vymřelého mlže z rodu amonitů. Je to připomínka jeho zásluh o získání rozsáhlé sbírky Joachima Barranda pro Národní museum.

Antonín Frič byl kromě jiného zaujat možností, že na území Čech

žili v mladších prvohorách dinosaurů. Jedná se o dobu cca před 350 – 250 milióny let. A. Frič popsal některé živočichy z tohoto geologického období, později se však tvrdilo, že se jedná o jiné živočichy než obří plazy. Výzkumy z nedávné doby (provedené v roce 2011) však daly Antonínu Fričovi za pravdu.

Hrob Antonína Friče, stojící na čelném místě Olšanských hřbitovů, je opuštěný a spolek Frič z Lázní Bělohradu našel cestu, jak jej „adoptovat“ na následujících deset let. Kromě částky na adopci bude nutné v budoucnu získat finanční prostředky také na pozlacení faksimile jeho podpisu. A občas na hrobě zapálit svíčku.

Milena Černá, foto: archiv

ZEMŘEL JINDŘICH RYCHTERA

Zpráva, která šokovala Bělohradáky jako úder blesku. Každý ho znal a tomu, kdo si jej zrovna nedokázal vybavit, stačilo říci slovo Hořeňák, a byl v obraze. Kolik mu bylo a co se mu stalo? Naskočí první otázku.

Jindřich Rychtera se narodil 25. června 1939 v Horní Nové Vsi a zesnul náhle v noci 4. listopadu 2014.

Zemřel ve chvíli, kdy jeho milovaný Hořeňák vystupoval na jednom z nejprestižnějších festivalů v Jižní Koreji, kam nemohl ze zdravotních důvodů odjet. Ale nacestoval se s folklorem hodně, sjezdil s ním celou Evropu, vystupovali v Asii i Americe. Prožíval se souborem dobré i špatné již od padesátých let minulého století. V roce 1957 se stal vedoucím taneční složky, od roku 1971 byl celkovým vedoucím souboru. On také stál před 45 lety u kolébky folklorního festivalu, který později získal název Mezinárodní folklorní festival „Pod Zvičinou“. Od roku 2011 zůstal jeho čestným ředitelem.

Po většinu života pracoval v bělohradské továrně Náradí. V roce 1992 byl požádán, zda by svoje zkušenosti z kultury neuplatnil ve funkci vedoucího městského kulturního střediska v Lázních Bělohradě, kde zůstal až do konce roku 1999, kdy odešel do důchodu. Aby toho neměl málo, dělal od šedesátých let hospodáře rybářského spolku v Bělohradě. Co ještě o něm říci? Krásně to vyjádřila paní Iva Kovářová z Jičínského deníku, když napsala:

„Jé, ahoj, jak se máš? Víš, jen jsem ti chtěl připomenout, že Hořeňák jede na festival. Víš už o tom?“ Takhle většinou začínaly naše telefonáty s Jindřichem Rychterou, organizačním vedoucím známého folklorního souboru, který řídil společně s manželkou Janou od roku 1971. Sešli jsme se v červnu, kdy jsme připravovali stránku o jeho milovaném Hořeňáku u Slavnostech Pod Zvičinou, vzpomínali na jeho taneční začátky, cesty se souborem do ciziny i na samotný bělohradský festival. „To jsme si hezky povídali, tak zase brzo přijď,“ zval mě upřímně k návštěvě. Už nepůjdu... V pondělí nás zaskočila zpráva, srdíčko Jindřicha Rychtery odtančilo na druhý břeh... Odešel člověk s velkým srdcem, milovník života, neúnavný vyznavač lidového umění, který kolem sebe rozdával radost a úsměv. Vzpomínáme a děkujeme...

Ladislav Stuchlík, foto: archiv

Ladislav Stuchlík, foto: archiv

MGR. ET MGR. MARTIN HLADKÝ, PH.D. – STŘÍPKY ZE ŽIVOTA A DÍLA KARLA V. RAISE

V letošním roce si připomínáme 155. výročí narození spisovatele Karla Václava Raise. Město Lázně Bělohrad při této příležitosti vydává knihu mladého autora Mgr. et Mgr. Martina

Hladkého, Ph.D. „Střípky ze života a díla Karla V. Raise“. Kniha přináší množství dosud neznámých či nepublikovaných informací ze života tohoto nejznámějšího bělohradského rodáka, které její autor odhalil při bádání v archivech či luštěním rukopisných poznámek v Raisových zápisnicích. V dnešním čísle Bělohradských listů přinášíme doslov ke knize, který napsal literární historik Karol Bílek:

Za našich mladých let bylo v dějinách české literatury vše jinak. Spisovatelé historických románů a autoři realistické prózy z konce 19. a počátku 20. století byli na výsluní přízně, nová vydání jejich knih a výběry z jejich děl plnily knihkupecké

pulty a příliš se na nich neohřály, Třebízský, Jirásek, Rais, Baar a další byli kmenovými autory čítanek a dějin české literatury. To vše se změnilo, nastoupila jiná kritéria hodnot, ne vždy ku prospěchu obliby čtenářství u mladých generací. Ještě že se v televizi čas od času reprizuje F. L. Věk, že je k dispozici nově kompletní vydání korespondence Boženy Němcové apod.

Je proto nanejvýš záslužné vrátet se i k osobnosti Karla V. Raise. Třebaže se mu důkladně věnovala celá řada literárních historiků i pamětníků, je stále co objevovat. Dokazuje to také tato knížka z pera mladého literárního historika Martina Hladkého. Ten se Raisem zabývá soustavně již od doby svých vysokoškolských studií. Výsledky svého bádání publikoval v několika studiích i knihách. Podstatné je, že nespolečá na závěry svých předchůdců, ale jde „ad fontes“. Myslím, že nikdo od dob Raisovy dcery Marie Miškové - Raisové se neseznámil se spisovatelovou písemnou pozůstalostí tak důkladně jako Martin

Hladký, že nikdo nepročel tolik Raisových a Raisovi věnovaných knih, časopisů i novinových výstřížků jako on. Zvláště cenné bylo úspěšné luštění někdy těžko čitelných poznámek v zápisnicích, které ovšem přineslo nové překvapivé poznatky! O Raisovi, jeho díle, jeho současnicích. A ani tím se Hladký nespokojil, zaujalo ho i filmování K. V. Raise, uskutečnil rozhovor s jeho posledním přímým potomkem atd. Tak se zrodila tato knížka a v podobě Města Lázní Bělohradu našla i rychlého vydavatele.

Díky autorovi, díky vydavatelům! Kéž i tato knížka přispěje k tomu, aby dílo Karla V. Raise zůstalo živé u našich současníků i v dalších generacích.

Karol Bílek, Památník národního písemnictví

Knižka se dostane do prodeje ještě do Vánoc a bude ji možné zakoupit v Památníku K. V. Raise, v informačním centru CK Hoška Tour a v bělohradských trafikách.

Pavel Šubr, foto: archiv

JAK POKRAČUJÍ PRÁCE NA OPRAVĚ KOSTELÍKA SV. PETRA A PAVLA NA BYŠIČKÁCH

Oprava kostelíka na Byšičkách začala statickým zajištěním kostelíka (zpevněním základů a stehováním vnějších a vnitřních zdí). Zároveň byla odvedena podzemní voda od základů vybudováním drenážního systému kolem celého kostela se zaústěním do dvou sběrných jímek. Statické zajištění bylo provedeno ve dvou etapách v r. 2010 a 2011. Celkové náklady činily v r. 2010 **209.924 Kč** a v r. 2011 **474.986 Kč**.

Stavba byla provedena stavební firmou Lami z Lázní Bělohradu.

V r. 2012 oprava kostela na Byšičkách pokračovala třetí etapou, která byla zaměřena na opravu poškozených trámů a krovů na půdě a ve věži kostela. Poškozené trámy a krovky byly vyřezány a nahrazeny novými. Částečně napadené dřevo bylo mechanicky odstraněno, některé trámy byly zpevněny a všechno dřevo, jak staré, tak nové, bylo ošetřeno přípravkem proti dřevokaznému hmyzu a dřevokazným houbám. Celkové náklady v r. 2012 byly **448.992 Kč**.

V r. 2013 pokračovala třetí etapa opravy kostela, která spočívala v dokončení opravy krovů a trámů ve věži kostela a výměně krytiny věže. Celkové náklady činily **387.099 Kč**.

Opravu kostela v r. 2012 a 2013 byla provedena dodavatelskou firmou Hlavatý ze Vřesníku.

V letošním roce byla na kostelíku naplánována kompletní výměna střešní krytiny nad lodí kostela, nad presbytářem a apsidou. Nejlevnější cenovou nabídku předložila firma Střechy ZaL Kundrát z Lázní Bělohradu ve výši **752.552 Kč**. Bohužel do této nejlevnější cenové nabídky farnosti Lázně Bělohrad chybělo 252.552 Kč, neboť na účtu bylo pouze **500.000 Kč**. Tato částka byla složena z příspěvku MK ČR – 150.000 Kč, město Lázně Bělohrad přispělo částkou 200.000 Kč a farnost Lázně Bělohrad 150.000 Kč včetně příspěvku od Královéhradeckého Biskupství. Vzhledem k těmto omezeným finančním možnostem bylo domluveno s dodavatelem, projektantem

a pracovníky z NPÚ a z MěÚ Jičín – Oddělení státní památkové péče, že bude provedena výměna krytiny nad apsidou, nad presbytářem a pouze polovina krytiny (jižní strana) nad lodí kostela. Nyní jsou již práce ukončeny. Tento postup výměny krytiny byl stanoven tak, aby při pokračování výměny krytiny v r. 2015 bylo co nejméně víceprací.

Děkujeme všem občanům a dárcům, kteří finančně přispěli a přispívají k záchraně kostelíka sv. Petra a Pavla na Byšičkách. Děkujeme městu Lázně Bělohrad, OÚ Lukavec a OÚ Vřesník za finanční pomoc. Věříme, že s pomocí dárců a sponzorů bude zajištěno pro rok 2015 dostatek finančních prostředků (252.552 Kč) pro zbývající výměnu střešní krytiny na kostele na Byšičkách. **(Bankovní účet pro Byšička: 1162193399/0800)**. Děkujeme za sebestmenší finanční příspěvek.

*Za ekonomickou radu farnosti: ing. Bareš Jiří,
foto: autor*

ŽIJE TADY S NÁMI

HANA MARIE KÖRNEROVÁ

Již více než pětadvacet let jsou manželé Hana a František Martinkovi obyvateli vesničky Hřídelec. Kničky paní Hanky jsou v naší bělohradské knihovně vyhledávané, čtené a každý nový titul vítáný. V přátelském rozhovoru pro Bělohradské listy nám autorka poutavých příběhů otevřela cestu do svého soukromí i do tajemství inspirace pro své romány.

Kdy jste v sobě objevila lásku ke knihám?

Formovalo mě už prostředí mého dětství. Tatínek byl řídícím učitelem ve vesnici Počaply na Litoměřicku. Kromě jiných kulturních i sportovních aktivit, které náležely k duchovnímu vybavení tehdejších vesnických učitelů, byl i knihovníkem. Bydleli jsme ve staré škole, kde v přízemí byla místní knihovna. Stačilo mi seběhnout pár schodů a byla jsem obklopena knihami. Číst a psát jsem se naučila ve čtyřech letech, náhodou. Tatínek mě brával občas do třídy, kde v prvních lavicích prvnířádky slabikovali MÁMA MÁ EMU, EMA MÁ MÍSU, zatímco já jsem si v poslední lavici poslušně kreslila. Netušil, že mám nastavený i zrak a sluch, takže jsem brzy zvládla přečíst svá první slova. Už tehdy se zřejmě zrodilo nadšení pro krásnou češtinu, které mě pak provázelo po celý život. V jedenácti letech jsem napsala svůj první román, jehož děj vystihoval přání všech spolužáků - dva roky prázdnin.

Inspirací pro některé romány mi bylo vyprávění mojí babičky o životě za první republiky. Moje fantazie byla nevyčerpatelná, vymyslet zápletku bylo (a pořád je) to nejjednodušší, co znám. Psala jsem i ve škole pod lavicí, aby si spolužáci mohli o přestávce přečíst pokračování. V 8. třídě jsem napsala třídílný historickodobrodružný román odehrávající se ve Francii, nazvala jsem ho Čaroděj. V té době jsem byla ovlivněna Třemi mušketýry, kde odvaha, hrdost, čest, intriky, souboje, přátelství i láska, stejně jako touha po vzdálených obzorech, hledání nového a neznámého jsou tou pravou romantikou. Půjčovala jsem si romány v původním neupraveném vydání, líbila se mi archaická čeština, zamilovala jsem si Jiráska, Němcovou, Raise, Zeyera, Klostermanna. Už tehdy jsem posuzovala literaturu podle toho, jaký má autor cit pro vyrovnanost děje a jak dokáže udržet napětí. Už ve dvanácti třinácti letech jsem pokládala za přirozené, že jednou budu češtinu studovat na filozofické fakultě. Ale všechno bylo jinak. Základní školu jsem ukončila v roce 1969 a už dopředu mi bylo sděleno, že vysoká škola s mým původem nepřichází v úvahu. Literatura, historie a psaní se proto nestaly mým zaměstnáním, ale pouze koníčkem.

Která profese se stala vaším zaměstnáním?

Bylo to zdravotnictví, kde jsem pracovala 15 let. Mám v sobě silný samaritánský komplex a nemocniční prostředí mě přitahovalo i naplňovalo. Pracovala jsem na několika odděleních v nemocnici, v ambulantních ordinacích, na záchrance i na obvodě. Kde jsem opravdu trpěla, bylo dětské lůžkové oddělení, o to víc mě bavila chirurgie. Všechno se mi ale v budoucnu hodilo, v životě i při psaní. Když mi bylo třicet čtyři, onemocněla jsem rakovinou. Zdravotnictví jsem musela opustit, z Litoměřic

jsme se přestěhovali do Prahy, kde manžel už několik let pracoval jako lékař. Podstoupila jsem operace, reoperace, ozařování. Doma dvě děti ve věku 9 a 14 let. Nemohla jsem doufat, že se dožiji jejich dospělosti, natož vnoučat. V té době jsme koupili v Hřídělcu domek, abych si užila přírody. To mi zachránilo život.

A navrátilo ke psaní. Literatura vám byla nakonec souzená a již dnes můžete rekapitulovat.

Za 46 let jsem napsala 26 knih. První kniha vyšla v roce 1992. Většina mých knih je v podstatě o tom, jak obstát v nečekané nebo složité životní situaci, na kterou hrdinové příběhů nebyli připraveni. Romány, které se odehrávají v historické kulise, jsou dobrodružné a doufám, že i napínavé. Knihy ze současnosti jsou skutečné příběhy s nezbytným minimem fabulace. Jsem přesvědčená, že autor musí dát příběhu něco, čemu čtenář uvěří. Vždycky je v tom kus vlastního „já“.

Kde hledáte podklady pro psaní zejména historických románů?

Shromáždila jsem přes tři tisíce knih a dodnes, i když mám internet, hledám řadu historických informací raději v kronikách. V sedmdesátých a osmdesátých letech, kdy jsem toho napsala nejvíce, byly podrobnější informace z francouzské historie téměř nedostupné. Musela jsem je hledat mezi vyřazenými knihami okresní knihovny nebo v archívech. Velkou inspirací je také cestování, kdy člověk nasává atmosféru doby, sice dávno minulé, ale stále evokující.

Předjme ke konkrétním románům, které jsou čtenářům známy. Který z nich vyšel jako první?

První román mi vyšel v roce 1992. Byl to šestidílný „Pán hor“. Mám k němu zvláštní vztah, provázel mě polovinou života. Začala jsem ho psát už na střední škole a vracela se k němu s přestávkami přes dvacet let. Byl to pro mne jakýsi paralelní svět, kde se dalo přežít, když realita byla k nevydržení. Další román „Prosím vás, sestřičko“, jsem poslala do jedné z prvních literárních soutěží Knižního klubu, kde tehdy získal čestné uznání a byl vydán. I přes propast času se mi při psaní vybavily začátky mé zdravotnické praxe, místy tragické, místy humorné situace z počátku sedmdesátých let.

„Heřmánkové údolí“ je skutečný příběh ženy, které osud rozděl horší karty než jiným. Trvalo mi skoro třicet let, než jsem ho dokázala napsat. Musela jsem sama zestárnout do věku, ve kterém mi ho ona úžasná paní vyprávěla. Přes stísněnou kulisu padesátých let je to příběh optimistický a plný života, stejně jako byla ona.

„Stanice odložených lásek“ i její pokračování „Dokud se budeš smát“ jsou o tom, jak ustát životní kotrmelce. Jsou důkazem, že přežít se dá v podstatě všechno, pokud se nezačnete litovat a pokud se uprostřed

chaosu, ve který se občas mění každý život, dokážete ještě zasmát. Že princové na bílém koni už vymřeli před spoustou let, ale že se občas najde chlap, kvůli kterému stojí zato něco „riskovat“. I když výsledek je nejistý. A také poznání, že v mládí se snažíte rodné hnízdo co nejrychleji opustit, abyste se po zbytek života do něj s pokorou vraceli. A nakonec to, že nejbližší pomocná ruka je na konci vlastní paže, ale dobré zázemí je k nezaplacení.

Dobré zázemí máte i vy, paní Hanko. Co všechno ještě máte? Co máte a nemáte ráda?

Mám manžela, děti, vnoučata, psy, kočky. A...životní optimismus. Mám ráda velké soudržné rodiny, zvířata, kytky, knihy, silná auta, francouzské sýry a uzené. Mám ráda chytré a silné lidi, co věří v nějaký ideál a dokážou za ním jít. Lidi, co nepodlehli tlaku doby za žádného režimu, lidi, co stojí pevně na svých nohách a nesednou si na zadek před žádnou překážkou.

Nesnáším lháře, podrazáky, pokrytce a sobce.

A životní krédo? Vždycky se snažím na všem a na všech najít něco pozitivního. Slušnost, zdvořilost, velkorysost a přátelství nejsou jen prázdná slova. Mezi normálními lidmi se pořád vyskytují. A fungují.

Ráda jezdím na besedy se čtenáři. Nepřednáším, jen si povídáme, lidi se baví, ptají se na všechno, co je zajímavé. Já při vyprávění vidím jejich tváře, jejich bezprostřední reakce a to mě pozitivně nabíjí. Jsou to besedy pro knihovny, kluby důchodců, pro slepce, pro postižené. V poslední době byla vydařená beseda ve Velvarech, teď mě čeká Mimoň, Mladá Boleslav, Hostinné. Jezdila jsem i na Moravu, ale to je „na otočku“ daleko, navíc náročná cesta po neuvěřitelně mizerných silnicích.

Moc hezká beseda byla také v bělohradské knihovně, u nás v Hřídenci se pak uskutečnilo jakési „sousedské potlachání“ nejen o knihách. Doufám, že ne poslední. Tak takhle já žiju, to je svět, který mám ráda.

Vážená paní Hanko, děkuji vám za ochotu a za čas, který jste našemu rozhovoru pro Bělohradské listy věnovala. Přeji vám za všechny čtenáře pevné zdraví, rodinnou pohodu a mnoho sil a inspirací pro vaši další literární práci. Vždyť každý z nás v ní může najít sám sebe, své trampoty, radosti, svá přání i sílu všemu nedobrému vzdorovat. Vy už víte, jak na to.

Hana Friedrichová, foto: Ladislav Stuchlík, archiv H. M. Körnerové

STARÉ RODY BĚLOHRADSKA A JEJICH VÝZNAČNÍ PŘEDSTAVITELÉ

rod s příjmením

HRNČÍŘ (2)

V minulém čísle Bělohradských listů jsme přinesli první pojednání o rodu příjmením Hrnčír a v tomto čísle přinášíme dokončení. Omlouváme se čtenářům za chybu, ke které v minulém čísle došlo. Omylem byla zveřejněna fotografie chalupy čp. 6, a proto v tomto čísle přinášíme správnou fotografii chalupy čp. 7 na D. N. Vsi. A aby toho nebylo málo, pak chybou tiskárny u brtevského domku čp. 53 je nesprávně uvedeno čp. 37.

Dům č.p. 7 na D. N. Vsi

Kapelník Hrnčír

I poslední kapelník slavné bělohradské dechovky **Jindřich Hrnčír** (*25.6.1914, †21.4.1974) měl své kořeny na statku čp. 7 na D. N. Vsi a byl tudíž potomkem nestora rodu Václava. Protože však jeden z jeho předků Jan (*1749) se z D. N. Vsi přizemil do Lánů k Fetrovým na chalupu čp. 2 a od r. 1784 hospodařil na „famiľiantní“ lánské chalupě dnešního čp. 17, vzniklé toho roku na jednom z dílů pozemků právě rozparcelovaného hornoveského Kopeckého dvora, patřil tak k větvi Hrnčírů z Lánů. Dnes na této lánské chalupě bydlí Čechovi a odnedávna tam provozují hostinec. Další z předků, bednář a povozník František Hrnčír (*1833) pak od Josefa Šulce (bratra bělohradského penězokazce) koupil dům čp. 12 na náměstí v Bělohradě a do něho se z Lánů přestěhoval. A to byl dědeček našeho kapelníka.

Jindřich se narodil na Třetí straně v dnes již neexistujícím domku čp. 53, kde jeho stejnojmenný otec s rodinou bydlel v nájmu. Otec byl řezníkem a řezníkem byl i jeho syn Jindřich, který ještě v dětském věku objevil sám u sebe talent ke hře na housle. Otec vyslyšel žadonění syna, housle mu koupil a Jindřich se na ně naučil hrát pod vedením kapelníka Jaroslava Rulfa, u něhož pak v kapele hrál a od něhož nakonec vedení kapely v r. 1938 převzal. Jejím kapelníkem byl až do své smrti v r. 1974.

Kapelník Hrnčír se svojí rodinou bydlel v Lázeňské ulici v domě čp. 161, kde dožil.

Podrobně je hudební život jmenovaného popsán v článku „Malá galerie osobností“ od Zdeňka Prchala v BL č. 1/2006.

Hrnčírův z domu čp. 48 na Třetí straně

Od r. 1864 vlastnila tento domek rodina Jana Hrnčíře (*1804), která se sem přistěhovala z půlstatku čp. 14 v P. N. Vsi, kde otec rodiny od r. 1840 hospodařil. Jan byl příslušníkem již třetí generace téže rodiny Hrnčírů, která na půlstatku v P. N. Vsi hospodařila nepřetržitě od r. 1768, kdy první z nich, Janův děd Kristián Hrnčír (*1734) tamní – tehdy ještě celý nerozdělený statek koupil. I Kristián tam přišel ze statku čp. 7 na D. N. Vsi a i on byl tak jako všichni další tehdy žijící Hrnčírův Bělohradska potomkem nestora rodu Václava.

Protože již tehdy bylo Hrnčírův přehršle, říkalo se těmto kvůli lepšímu rozlišení „Kristiánovi“, či „U Kristiánů“. To proto, že Hrnčírův stejného původu hospodařili od r. 1762 na půlstatku čp. 18 v P. N. Vsi a dále i na půlstatku čp. 13, který vznikl po rozdělení statku Kristiána v r. 1783. Tedy v nedalekém sousedství.

Ale vraťme se na Třetí stranu k Janovi. Když předal půlstatek v P. N. Vsi nejstaršímu synovi Josefovi (*1835), jehož potomci pak na něm hospodařili po další generace až do století dvacátého, tak již jako výměnkář si koupil ke klidnému dožití svému a manželky domek v Bělohradě. Do něho se s manželkou a i neodbytlými dětmi přestěhoval, a protože byl vyučený švec, na živobytí si privydělával výrobou kožených holínek. Tím na Bělohradsku proslul a od jiného holínky nechtěl ani ředitel bělohradského velkostatku či farář.

Dům č.p. 48 na Třetí straně

PhMr. Marie Hrnčířová

Jeho vnuk Bohuslav Hrnčíř (*1890, †1977) se vyučil knihařem a později se stal bělohradským městským úředníkem a knihovníkem. V r. 1922 se oženil a právě jeho manželka **PhMr. Marie Hrnčířová** (*22.3.1897, †20.5.1981), dcera fotografa Markla z Nové Paky, svým hlubokým zájmem o historii a genealogii Bělohradska, svým cíleným bádáním po archivech a pečlivým zaznamenáváním historických skutečností a jejich publikováním se nesmírně zasloužila o zachování „historické paměti“ pro budoucí. Byla tak po bělohradském faráři P. Františku Peterovi Rohoznickém v pořadí druhá z dosavadních bělohradských historiků. Její život a práci popsal její syn Svatopluk Hrnčíř v BL č. 5/2007.

Paní Marie Hrnčířová dosáhla svojí činností významu regionálního, v daleko větší míře ji však předčil její syn **Svatopluk Hrnčíř**, který svojí spisovatelskou činností dosáhl významu celorepublikového.

Josef Špür, foto: Ladislav Stuchlík, archiv

SVATOPLUK HRNČIŘ

Tichý nenápadný muž přijížděl každé léto se svou manželkou z Prahy do chaloupky v Horní Nové Vsi, aby tady strávil prázdniny. Jmenoval se Svatopluk Hrnčíř (1926 – 2014). Vracel se do Bělohradu, do míst svého mládí. Tady se narodil, navštěvoval školu a odsud dojížděl do bydžovského gymnázia. Za války se u knihkupce Krbala, který přišel do Bělohradu po vyhnání Čechů z Vrchlabí, vyučil knihkupcem. V Bělohradě aktivně skautoval a to byl zřejmě základ pro jeho pozdější celoživotní profesi a lásku, kterou se stalo psaní příběhů pro mládež. Možná, že si to místní ani neuvědomují, ale Svatopluk Hrnčíř – Svát'a, jak mu přátelé říkali, byl skutečným spisovatelem.

V letech 1948 – 1986 byl redaktorem časopisů Junáka, Vpředu, Ohníčku (který založil), Pionýra a Větrníku. Publikoval v různých dalších časopisech – Mateřídouše, Sluníčku, Sedmičce pionýrů, Svobodném slovu, Práci a naposledy, tentokrát pro dospělé, v Bělohradských listech, kde ho čtenáři znali i jako člena redakční rady. Napsal scénáře asi ke čtyřiceti obrázkovým seriálům, ve kterých čas-to spolupracoval s malířem Adolfem Bornem.

Výrazným počinem byly jeho knihy pro mládež. Napsal jich 23. První byl vědeckofantastický román Případ skončil v pátek (1959), který byl později i zfilmován jako Zpívající pudřenka. Mezi jeho nejlepší díla patří knížky Únos krále pohádek (1977), za kterou získal v Itálii cenu Provence di Trento, Kapsa ohnivého mloka z prostředí jeho mládí, Prázdniny s pradědečkem, Ostrov uprostřed města, Cour a Courek a další.

Jako redaktor podsuoval do časopisů příběhy tehdy zakázaného Jaroslava Foglara. Po Foglarově smrti na jeho knihy navázal, když využil motivy z příběhů ze Stínadel ve volné trilogii Uctívači Ginga (1999), Poklad uctívačů Ginga (2000) a Maják Uctívačů Ginga (2005) ve kterých se vydal po stopách Rychlých šípů.

Od roku 2004 byl členem redakční rady Bělohradských listů, pro které již předtím psal. Pro listy vytvořil řadu článků, v nichž využil náměty ze své vynikající znalosti regionu a z dob svého skautování. Například Tajuplné historiky bělohradské, Kůň jménem Karel nebo řadu fejetonů.

Připomeňme si Svatopluka Hrnčíře ještě jinak, třeba tím, co sám o sobě napsal nebo jednou povedenou historkou s ním.

Autor o začátcích svého psaní: *Mám dojem, že jsem nikdy neuvažoval, pro koho bych měl psát. A proč jsem vůbec začal? To nouze mě donutila. Potřeboval jsem rozšířit repertoár svého loutkového divadélka. Sepsal jsem několik „veselých“ hříček pro chytrého Kašpárka a hloupého Matěje (zaskočila loutka Škrhoły). O něco později jsem upadl do jiné nouze. Byly prázdniny a já najednou neměl co číst. Tak jsem si vymyslel a napsal povídku. Už nevím, jestli mně bylo deset nebo dvanáct let, vím však, že povídka nebyla pro dospělé čtenáře. Nemohla být. Psal jsem ji pro sebe. Zkrátka, aniž bych o tom uvažoval, začal jsem psát pro děti. A dosud mě to nepřešlo.*

Učitelské noviny 1979

Pramen Javoroky

Když se před léty První pardoubuská pivní perut' rozhodla najít nejbližší pramen říčky Javoroky a položit tam pramenný kámen, byl to určitě bohulibý skutek. Protože to mělo být až někde mezi Borovnicí a Borovničkou, uspořádali tam autobusový zájezd. Toho se zúčastnil i Svát'a Hrnčíř, kterému bylo jasné, že Javoroka pramení v Jelínce, mokré louce před Borovnicí. Velké rozpaky v něm vyvolalo, když autobus jel dál až na vrchol kopce. Ještě víc ho překvapilo, když se organizátoři vydali podle mapky z jeho knihy Kapsa ohnivého mloka po hřebeni nad Borovničku, skoro k Červenému kříži. Tam u malé mokřiny již byl zasazen kámen s nápisem „Pramen Javoroky“. Jedním z hlavních hřebů programu měl být proslov spisovatele Svatopluka Hrnčíře, který začlenil říčku do své již zmíněné knihy Kapsa ohnivého Mloka. Ten v překvapení reagoval asi v tomto duchu: „Když jsem dopsal knížku, naše dcerky v Praze si po přečtení rukopisu namalovaly mapku oblasti podle svých představ. Nikdy tady před tím nebyly. Možná, když bude víc pršet, že voda odsud do Javoroky skutečně doteče. A tak to už nechte, je tu pěkně.“

Jak se sešly dětské představy s realitou, není jasné. Jisté je, že Javoroka sice pramení v Jelínce, ale pramenný kámen má podle knížky Svatopluka Hrnčíře Kapsa ohnivého mloka nedaleko Červeného kříže.

A tak zůstane Svatopluk Hrnčíř pramenem poznání pro všechny své čtenáře, děti i snílky, malé i velké.

Pan spisovatel zemřel v Praze 4. září 2014 ve věku 88 let.

Ladislav Stuchlík, foto: autor

VÁCLAV KULHÁNEK A „JEHO“ SRDCE

Víte, že některé věci jsou mi dodnes záhadou? Domluvil jsem si rozhovor s Václavem Kulhánkem, velkým bělohradským patriotem a mužem, který má od jara letošního roku nové srdce. Václav vyrazil vlakem z Nové Paky, kde bydlí, k nám do Bělohradu. Na nádraží si bere reklamní magazín Českých drah. Na titulní stránce s velkou maketou srdce kardiochirurg Jan Pirk, který se svým týmem provedl přes 170 úspěšných transplantací tohoto nepostradatelného orgánu. Václav má půl roku nové srdíčko a v ruce magazín s profoserem Pirkem. Ani oscarový scénarista by nevymyslel lepší antré pro náš rozhovor.

Václave, jak se cítíš s novým srdcem?

Cítím se docela dobře. Srdíčko mírně zatěžuju. Po operaci mi chyběla imunita, trápily mě lehčí záněty. Tři měsíce jsem nosil roušku, hlavně tam, kde bylo víc lidí. Jo, o kapánek dřív ráno vstávám a beru devět druhů prášků. Na kontroly teď jezdím jednou za tři měsíce. A v příštím roce to bude jednou za šest měsíců.

Co můžeš a co nesmíš?

Můžu vyrazit na kratší pěší túru, tak do pěti kiláků. Můžu si dát malý pivo i dvojku vína a rozumně srdíčko zatěžovat. Jasně, že si nesmím zapálit cigaretu, kopnout do sebe panáka něčeho ostrýho.

Od kdy máš nové srdce a kdo tě a kde operoval?

Nový srdce mám od sedmáctého března letošního roku. V pražském IKEMu mě operoval doktor Ivan Netuka a profesor Jan Pirk, který byl u vlastní výměny mého srdce za srdce dárce. Operace trvala pět a půl hodiny a dalších šest hodin jsem byl na přístrojích. Bylo to náročné, ale dalo se to vydržet.

Nejčastější věta, kterou od pacientů po operaci slyšíš profesor Pirk je: „Takhle dobře se mi už léta nedýchal!“ Co jsi říkal panu profesori ty?

Já jsem se panu profesori představil. On na to, že nemusím, že mě zná a že bude vše v pořádku.

Václave, znáš dárce svého nového srdce?

Ptal jsem se sestřiček. Ony o tom nemůžou mluvit. Jenom vím, že transplantace srdce se dělá pacientům do pětadesátilet věku. Já to stihnul taktak. Pětadesát mi bylo za čtyři měsíce. A v IKEMu jsem pobyl po operaci jeden měsíc. Mezi tím si profesor Pirk zaběhl půlmaraton i Pražský maraton. Sledoval jsem to v televizi.

Teď jsem někde četl, že nové srdce má i tenista Jan Kodeš, který je o tři roky starší než ty...

Jo. On je ta výjimka nad pětadesát. Zrovna jako režisér Juraj Jakubisko.

Může nové srdce zásadně změnit pacientovu lásku? Když byl někdo náruživým spartánem, není z něho po transplantaci najednou slávista? Slávistické srdce měl přeci jeho dárce...

Když máš najednou jiné srdce, tak se tvoje lásky nemění. Byls spartán, zůstáváš spartánem. Chodils rád rybařit, zas budeš rád chodit na ryby. Měls rád černovlasou sousedku Janu, i s novým srdíčkem ji máš furt rád. Kardiologové říkají, že o lásce rozhoduje mozek a ne srdce.

Tolik vyprávění Václava Kulhánka, vyučeného strojního zámečnicka a bývalého údržbáře tryskových stavů v novopacké Velvetě, o „jeho“ srdci. Václav sice pravidelně střídá sídlištní byt na Pace a chalupu na Přibyslavi, ale to transplantované srdíčko má pořád bělohradské.

Tak nějak to z něho vyzařuje, to se zkrátka pozná. Václave, ať ti nové srdce ještě dlouho dobře slouží.

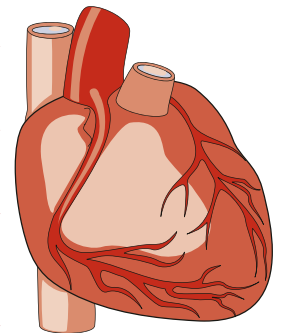
*Eduard Čeliš,
foto: Ladislav Stuchlík a autor*

MUDR. MICHAL PAĎOUR

VEDOUČÍ KARDIOCENTRA | KARLOVARSKÁ KRAJSKÁ NEMOCNICE

Transplantace je poslední možností jak léčit nemocné s nejtěžší formou tzv. srdečního selhání. Jde o pacienty, v jejichž léčbě již byly vyčerpány ostatní možnosti léčby, tedy všemožné léky dále např. angioplastiky srdečních tepen se steny, různé kardiostimulátory, bypassy atd. Tito nemocní mají obvykle srdce zvětšené a jeho funkce „pumpy na krev“ je podstatně omezená. V důsledku toho se jim velmi špatně dýchá, jsou unaveni a často mají otoky různé po celém těle. Pokud tělo srdíčko dobře přijme, zlepšuje transplantace pacientům zásadně kvalitu života a život hlavně výrazně prodlouží. Minulý týden jsem měl na katetizačním stole nemocnou s infarktem, která byla transplantována v roce 1998. Její infarkt byl nyní první zásadní událostí od té doby.

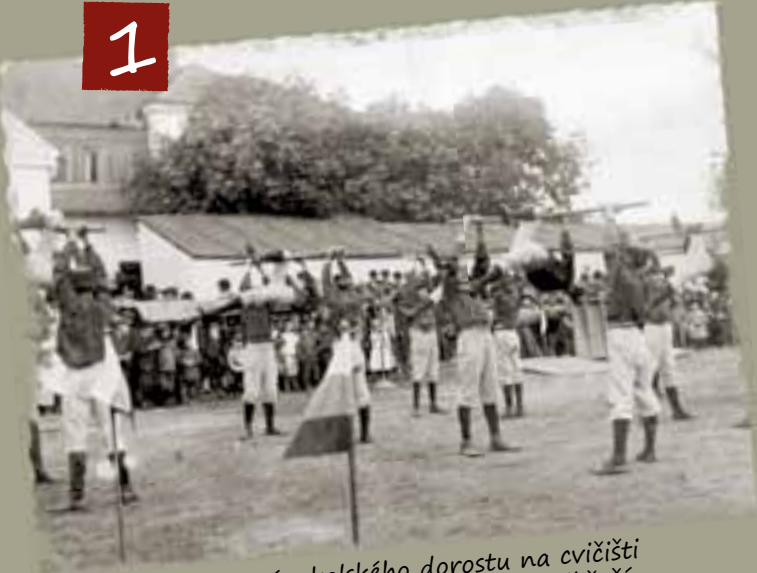
Transplantace srdce v České republice provádí IKEM Praha a Transplantační centrum Brno.

Není třeba zdůrazňovat, že se jedná o velmi speciální a náročnou operaci trvající několik hodin. Byli bychom rádi, kdybychom mohli transplantaci srdce nabídnout širšímu spektru nemocných. Limitem je však omezený počet dárců. Proto existuje věkový limit, ale ten není absolutní, jelikož více než faktický věk je podstatný věk biologický. Tedy jak je pacient ve formě fyzicky (jiné orgány a funkce než srdeční) a též mentálně.

foto: archiv Michala Paďoura

1

Vystoupení sokolského dorostu na cvičišti U Císařových, dnešní Jiráskovo nábřeží

2

Skladba žen pod heslem „Mužně vpřed“ 1913

3

Cvičení mládeže v Prostřední Nové Vsi ve dvacátých letech

Vážení čtenáři, od letního čísla Bělohradských listů byl zařazen nový seriál, který by měl být především „Vaší, čtenářskou parketou“. Máte-li doma zajímavé historické fotografie z Bělohradu a jeho okolí, budeme rádi, když je v Bělohradských listech zveřejníte.

Do těchto Bělohradských listů jsme zařadili fotky s tématem „Sport v Lázních Bělohradě“ zahrnující široké spektrum od roku 1908 do osmdesátých let minulého století.

Bělohradské listy č. 1/2015 vyjdou 27. 2. 2015, uzávěrka pro vaše fotky je do 30. 1. 2015 a téma bude „Zima v Bělohradě“.

Milí čtenáři, pokud máte doma nějaké fotografie, neváhejte se zapojit, anebo napište, pokud na fotkách někoho poznáte, či máte na situaci z fotek nějakou vzpomínku.

Fotografie můžete doručit na adresu Městského kulturního střediska, Památník K. V. Raise, Barákova 3 nebo elektronicky na mks@lazne-belohrad.cz.

Redakce

4

Stavba sokolovny 1929

5

Bělohradští hokejisté - Zleva Mach, Jór, Mečír, Vaňura, Hájek Vl., Hrnčír, Jakoubek, Forman Vl. brankář Bareš, 1944

6

Na tenise na v Bažantnici - Memoriál Lud'ka Kučery, 1972.

7

Výstavba nových tenisových kurtů v roce 1974

10

Nové volejbalové kurty v Bažantnici, 1971

8

Spartakiádní cvičenci v průvodu v Prostřední Nové Vsi 1975

11

Volejbalové kurty s oplocením, 1985

9

Dětské cyklistické závody v Macharově ulici 1988

13

Volejbalové kurty dnes

12

Buňka od města - dělá se vazba, 1999

KAREL

15. srpna přišel na adresu naší školy mail: „I při všech patáliích jsem si splnil sen. Podařilo se mi od roku 1989 našlapat 100 000 km. Ten konec byl sice po malých dávkách, ale povedlo se. 1.8. 2014 to klaplo. Karel.“

13. září Karel Saal zemřel. Zemřel nečekaně a jeho smrt nás překvapila o to více, že ještě v květnu pomáhal s organizací sportovních soutěží na naší škole.

Karel Saal byl legenda bělohradské základní školy. Na škole působil 34 let a byl oblíbený u žáků i učitelů. V našich vzpomínkách zůstane jako fěrový kolega, skvělý vypravěč

a citlivý člověk se smyslem pro starosti druhých.

Byl to člověk s velkým srdcem. Pro své okolí by se nejráději rozdal, což platilo zejména o jeho milované rodině.

Karel Saal zůstane dlouho v srdcích nás, učitelů, kteří jsme měli tu čest být jeho kolegy, i v srdcích žáků, kteří ho opravdu milovali.

Obřadní sněh v Hradci Králové nestačila 19. října pojmout všechny, kteří se s ním přišli rozloučit.

Zemřel Pan Učitel, pan Saal, Karel. Čest jeho památce.
Jaroslav Jirásko

VÁŽENÍ SPOLUOBČANÉ,

dovolte mi, abych jménem spolupracovníků a zaměstnanců městského úřadu vyjádřila poděkování panu Jiřímu Bičičtě za jeho pracovní nasazení a čas, které městu Lázně Bělohrad věnoval za jeho 12leté působení jako místostarosta města.

Rozhodnutí zastupitelstva, že se něco ve městě vybuduje, je pouze prvním krokem. Nejtěžší je ale realizace tohoto projektu a pan Bičičtě byl ten, kdo stál za tím, aby se všechny investiční akce města dotáhly ke zdárnému konci. O výsledcích jeho práce se můžete přesvědčit na každém kroku. Stačí, když se půjdete po Bělohradě projít ...

Jeho práci Vám připomenou nejen nové chodníky po celém městě, ale i obyčejná lavička, dětská hřiště, zrekonstruovaná škola i nově zateplené a přebudované objekty mateřské školy, ale i příjemná procházka kolem rybníku Pardoubek, kterou se zaměstnanci technických služeb společně vytvořili.

Protože se všichni známe, víme, že občas bylo jednání s ním spojeno s trochou „adrenalinu“, ale všem mohu zaručit, že to bylo pro dobro věci a v zájmu města a jeho občanů a my jsme vždy věděli, že je

na něho spolehnutí, že nikoho nepodrazí, všichni jsme mu mohli říci bez obav svůj názor, přestože se lišil od jeho... Byl to on, kdo za vámi přišel, pokud se vás investiční akce města týkala, on dohlížel, aby dodavatelé město „nedoběhli“, on pomáhal řešit vaše problémy... On svoji práci odvedl poctivě.

Každá společnost by si měla takových lidí vážit. Těch, kteří pracují pro ni zodpovědně, efektivně, spolehlivě, čestně a v jeho případě i se srdcem na dlani...

Nikdo, ze zastupitelů města, se neschová za politické rozhodnutí, ani nezdůvodní před svými voliči ani před svým svědomím, že hlasoval proti jeho znovuzvolení jen proto, že pracoval pro město Lázně Bělohrad špatně či snad špatně komunikoval, jak jsme se dočetli v místním tisku, protože tomu tak není.

Pane Jiří Bičičtě, bylo nám ctí s Tebou spolupracovat
Bicane děkujeme!

Mgr. Jitka Košťálová a spolupracovníci a zaměstnanci Městského úřadu v Lázních Bělohradě a 759 spoluobčanů, kteří si přáli, abys ve vedení města zůstal.

Autoškola
Lejsek
ZAHAJUJE:
v Lázních Bělohradě

kurzy autoškoly pro skupiny:
motosykly A1, A do 25kW, A bez omezení
osobní automobily/B, BE
nákladní automobily C, CE a traktory T

zahájení každou středu od 16:30 hod.
v budově Základní školy K.V. Raice
Komenského 95, L.Bělohrad (přezůvky sebou)

dále provádíme: kondiční jízdy, školení řidičů referentů,
školení profesní způsobilosti

Kontakt:
Autoškola Lejsek • Karlova 198, 508 01 Hořice
mob.: 603 866 704 • tel.: 493 621 640 • e-mail: info@auto-lejsek.cz
www.auto-lejsek.cz/autoškola

Na Krkonošské vyhlídce stojí nový vysoký posed, který může sloužit i jako rozhledna. Vznikl díky práci několika nadšenců. Vstup na něj je výhradně na vlastní nebezpečí. Snad to je první cesta ke skutečné rozhledně.

NOVÁ KNÍŽKA JIŘÍHO SEHNALA

Ve dnech 10. - 12. 10. 2014 proběhla v restauraci U Sehnalů autogramiáda nové knížky Jiřího Sehnala s názvem Chvála věci obyčejných aneb nedokončená kniha. Knižku je možné zakoupit v bělohradské knihovně a v cestovní kanceláři Hoška tour. (red)

KURZ
JAK OBSLUHOVAT
POČÍTAČ

Chcete si psát nebo povídat
po internetu s dětmi
nebo vnoučaty?

Informace na 775 556 295.

V sobotu 25. října byla slavnostně vysvěcena nová zvonička v osadě Vlkanov, která je součástí Tetína. Zvoničku vysvětil bělohradský farář Grzegorz Puzskiewicz, historii kapličky popsal Matěj Hlavatý. Svěcení přihlíželo téměř 200 lidí, řada z nich byla z Lázní Bělohradu.

(šup)

V podzimních měsících byly dokončeny práce na projektu: „Restaurování křížku v Lázních Bělohradě, k. ú. Brtev“. Restaurátorské práce provedl MgA. Ondřej Sklenář, akademický sochař a restaurátor. V rámci realizace tohoto projektu byly také použity finanční prostředky poskytnuté MAS Brána do Českého ráje, o.s.

(šub)

Je sobota 18. října 2014, 8 hodin ráno a z vlakového nádraží v Bělohradě odjíždí velká výprava bělohradských skautů v počtu 35 do Nové Paky na 27. ročník memoriálu rovera Ládi Kotyka. Tradičního závodu světlušek a vlčat se zúčastnily dvě hlídky světlušek a dvě hlídky vlčat. Skautky a skauti, kteří nás doprovázeli, vypomohli na stanovištích. Hlídka světlušek s názvem „Bojovnice“ udělala čest svému jménu. Byly nejlepší a poprvé v historii memoriálu přivezly do Bělohradu putovní trofej za první místo. Dřevěná hlava orla bude zdobit naši klubovnu po celý rok až do dalšího ročníku. Umístění ostatních hlídek - vlčata „Modrá“ 3. místo, vlčata „Hnědá“ 7. místo, světlušky „Slunečnice“ 8. místo. Gratulujeme všem a děkujeme. (hab)

 Jaroslav Kraus

Váš prodejce nemovitostí
Chcete prodat nemovitost?

Kontaktujte mě na tel.: 602 246 684

Vyřídím za Vás veškeré nutné náležitosti:

- nalezení kupujícího díky profesionální prezentaci Vaší nemovitosti
- zajištění veškeré smluvní dokumentace i advokátní úschovy
- znalecký posudek pro FÚ i štítek energetické náročnosti
- zvládnou vyřešit i komplikované případy (exekuce atd...)

Postarám se o to, aby prodej nemovitosti pro vás byl příjemným zážitkem...

www.hkpartners.cz j.kraus@hkpartners.cz

Těším se na úspěšnou spolupráci.

IRONMAN PAVEL PETR

Před 25 lety startoval na prvním mistrovství světa v krátkém (olympijském) triatlonu ve francouzském Avignonu, letos 11. října si pětáctýřicetiletý ředitel bělohradského SOU **Pavel Petr** splnil další obrovský triatlonový cíl – zúčastnil se nejpůvodnějšího dlouhého triatlonu na světě - IRONMANa na Havaji. Závod vznikl v roce 1978 jako spojení 3 závodů pořádaných na Havajských ostrovech, a to plaveckého na 3,8 km, cyklistického na 180 km a maratónu na 42,2 km. Na jeho startu stojí každoročně 2 500 závodníků, kteří si svoji účast musí vybojovat v jednom z 35 kvalifikačních závodů pořádaných po celém světě.

Cesta na Havaj

Nejtěžší na celém Ironmanu Havaj je se vůbec na tento závod kvalifikovat. V každém kvalifikačním závodě startují 2 až 3 tisíce závodníků, kteří usilují zhruba o 50 nominálních míst. Já si to „vylízával“ až do dna. Měl jsem za to, že kdykoliv budu chtít, tak se na Havaj kvalifikuji, ale znáte to... Účast na Ironmanech jsem stále odkládal a po triatlonové kariéře jsem se spíše věnoval lyžování. Moje cesta za startem na Havaji začala v roce 2009, kdy mě o rok mladší bratr Tomáš, který startoval na Havaji už devětkrát, „ukecal“, abych alespoň jednou v životě absolvoval jakéhokoliv Ironmana.

S ročním předstihem jsem se přihlásil na Ironmana Kanada 2010. Dostat se na startovní listinu jakéhokoliv Ironmana je první úspěšný krok ke splnění cíle. Spočítal jsem si, že čas pod 10 hodin by měl ke kvalifikaci na Havaj stačit. Závod jsem absolvoval v pohodě a podle plánu, ale výsledný čas 9:56 hod. nestačil ke kvalifikaci o 3 minuty. To mě zaskočilo, ale asi bych si později své účasti na Havaji tak nevážil...

V roce 2011 jsem pod vánočním stromčkem objevil zaplacenou přihlášku na Ironman Kanada 2012 s dovětkem: „Brácho, začni trénovat, pojedeme na Havaj spolu.“ V létě jsem se dostal do životní formy a zdálo se, že kvalifikace bude pouhou formalitou. Měsíc před závodem ale přišla rána v podobě obnoveného

zranění paty. Bojoval jsem s bolestí, ale do Kanady odletěl. Po kole jsem vedl ve své kategorii před druhým o 10 minut a doufal, že noha vydrží. Na běhu mě ale pata zastavila. Do cíle jsem se dobelhal za solidních 9:46 hod., ale na nominaci to znovu nestačilo.

Přesvědčen o své formě jsem udělal zoufalý čin a zkusil ještě start na Ironmanu Wales. Pata byla ale proti a celý maraton jsem absolvoval pěšky s výsledným časem přes 11 hodin. Byl jsem přesvědčen, že je to neslavný konec mé „ironmanské kariéry“. Po takřka dvouletém léčení mě pata bolela stále víc a začala mě omezovat i v běžném životě. Letos v dubnu jsem vyzkoušel radikální léčbu a 6. června jsem konečně zkusil běhat. V červenci jsem se postavil na start Ironmanu Curych a doufal, že noha vydrží a že ne celých 2 měsíce běžecského tréninku budou stačit. Závod se mi povedl, výsledný čas 9:35 znamenal 4. místo v kategorii, které stačilo k nominaci. HURÁ NA HAVAJ! Radost mi kazilo pouze to, že brácha se nenominoval.

Příprava na Havaj

Spoléhá jsem na to, že celoživotně dělám všechny vytrvalostní sporty a že se odtrénované kilometry nějak posílají. V přípravě ale bylo nutné zařadit více dlouhých tréninků (4 a více hodinových). Mohu také potvrdit, že tyto dlouhé závody jsou hlavně „o hlavě“ a o stravě. Hlava si musí zvyknout, že přijde dlouhodobá bolest, a tělo se naučit přijímat energii z různých přípravků (gely, tyčinky, apod.).

Podmínky na Havaji

Podmínky jsou hodně odlišné od toho, co známe tady v Evropě. Přirovnal bych to k podmínkám v tropických pavilonech botanických či zoologických zahrad či podmínkám ve skleníku. Teploty 30 až 40 stupňů, obrovská sluneční síla, na kole se k tomu přidává vítr, při plavání pak vlny oceánu. Nepřidá ani skutečnost, že člověk je o 12 hodin „otočený“. Většina závodníků si zde zvyká na tyto podmínky tak 2 až 3 týdny dopředu.

Atmosféra závodu

To byl asi největší zážitek. Týden před závodem jsem si užíval každý trénink. Ráno společně plavání ve startovní zátoce, na tréninku kola a běhu potkáváte všude trénující soupeře. Všichni vypadají „strašně dobře“ a trénují „strašně rychle“. Člověk tomu snadno podlehne a má pocit, že by měl v tréninku přidat. Firmy

produkcí sportovního vybavení a sportovní výživy se vás na každém kroku snaží přesvědčit, že bez jejich výrobku závod nedokončíte. Závodem žijí i místní obyvatelé a mít účastnický náramek na ruce znamená být neustále vystaven otázkám: Odkud přijíždíte? Jak se cítíte? Pokolikáté jste tady? Je fajn být součástí toho všeho.

Vlastní závod

Vstávání ve 3 ráno. Poté mraky procedur (uložení věcí do depa, označení, vážení). Na startu jsem byl 10 minut před výstřelem, šlapal vodu a bojoval se závodníky, kteří chtěli místo mě do první řady. Vysvobozující výstřel zazněl v 6:50. Začal velmi dlouhý den. Plavání mě zklamalo. Hodinově „judo“ ve vodě, úderý jsem dostával do hlavy i do jiných částí těla. K tomu velké vlny a slaná voda moc nechutná. Pěkný byl jen pohled dolů na korály s krásnými rybičkami. Na kole to bylo zpočátku dobré, postupoval jsem dopředu. Na lávových polích začal brzy foukat tak silný vítr, že jsem měl často boj udržet kolo na silnici. Můj cíl „dokončit v pohodě“ mi připomnělo množství zkolabovaných závodníků podél trati. Na běhu jich ještě přibývalo. V běhu jsem se cítil dobře, užíval jsem si závod. Krize nepřišla, kupodivu ani na obávaném místě na lávových polích „Energylabu“. Posledních pár kilometrů městem, cílová brána a 2 hodiny v zóně pro závodníky za cílem byly zážitkem, který se těžko popisuje. Čas 10:26:43 hod., 663. místo celkově a 70. v kategorii 45 až 49 let. Splnil se mi jeden dávný sen, brácho díky...

PS: Nejvíce mě potěšilo, že touto svojí účastí na Ironmanu Havaj jsem pár lidí motivoval...

Pavel Šubr;

foto: Ironman Havaj

MÁJA

Na bělohradských sportovištích vidáme kromě skalních Bělohradčáků i sportovce přespólní. Ve zdejších klubech mají angažmá, ale své kořeny zapustili ve své domovině a s Bělohradem je pojí jen výkony ze sportovních klání. Hostují zde však i ti, kteří mají k Bělohradu blíž. Mají nebo měli zde rodiče, tetu či babičku, jezdí sem za prací nebo chalupaří na víkendovém útočišti.

Do druhé skupiny patří i talentovaná tenisová hráčka, která se narodila ve stejný den, kdy daviscupový reprezentant Radek Štěpánek slavil osmnácté narozeniny, a na kurty do Bažantnice dojíždí z arnoštovské roubenky.

MARKÉTA ZEMINOVÁ

Tenisově vyrůstá pod přísným vedením svého otce Ondřeje a staršího bratra Filipa. Jako první bělohradská tenistka v historii získala bod do světového ženského žebříčku WTA, kde ji najdeme mezi 1500. a 1600. místem. V roce 2015 budeme moci Máju vidět v 1. a 2. lize, kde bude po boku Veroniky Vlkovské nastupovat za TK Pernštýn 1897 Pardubice. Členkou našeho oddílu však nadále zůstává.

Tak jaké byly tenisové začátky?

Jak říká táta, já hrát tenis neměla, po zkušenostech s Filipem chtěli s maminkou, abych dělala atletiku nebo volejbal. Když mi ale byly tři roky, našla jsem na chalupě nejmenší raketku po Filipovi a „honila“ dvě hodiny denně míček na zdi. Strašně mě to bavilo a tak, když táta hrál a trénoval, měla jsem svoji zábavu. Přesto tatínek víc než rok trval na svém, že tenis hrát nebudu a teprve na opakovanou přímluvu Jardy Rolfa mě vzal na kurt. No a trénujeme spolu už 14 let.

Většina hráčů a hráček v tenisovém oddíle ti říká už od dětství „Májo“.

Přezdívka to není náhodná, dokonce na mnoha diplomech z žákovských let mám uvedené jméno Mája jako oficiální ....

Májo, co ti říká tenisové prostředí bělohradské Bažantnice?

Bažantnice je a bude pro mě navždy symbolem mého dětství, tenisu, kamarádů a přátel, které jsem na zdejších dvorcích poznala.

A co nedaleký Arnoštov, kde má Zeminova rodina krásnou roubenku?

Víte, většina mých kamarádek a kamarádů z gymnázia v Praze nemá k venkovu a přírodě žádný vztah. Jsem strašně ráda, že moji rodiče mě vedli zcela jinak. Navíc, pro mě je Arnoštov opravdu domov, kde to mám moc ráda, ať už když pracuji na zahradě, jdu na houby nebo se sluním. A kromě toho kurty v Bažantnici jsou na dosah.

Jaké jsou tvé studijní plány?

V současné době studuji septimu na osmičlém gymnáziu Karla Sladkovského na pražském Žižkově, takže za rok budu maturovat. Škola mě baví a vím, že v dnešní době je vzdělání důležité. Ale kde nakonec skončím, fakt nevím. Moc mě baví design, takže jsem dlouho přemýšlela o bytové architektuře, také by mě ale bavilo studovat fyzioterapii, což by se k tenisu moc hodilo.

A jaké ty tenisové?

Myslím, že mám opravdu štěstí, že mě táta nikdy nedával cíle a úkoly, které jsem musela plnit, a které by mne stresovaly. Když vidím řadu kamarádek a kamarádů, kteří stále sledují, kolik mají bodů, je mi jich líto. Vždy jsem chtěla, abych se zlepšovala hlavně herně, aby mne tenis bavil. Je ale pravda, že každý rok se zlepšuji i žebříčkově, takže to není nejhorsí.

Tenisový vzor?

Musím říci, že jsem žádný konkrétní nikdy neměla, nechci někoho kopírovat, ale od malička fandím Máje Šarapovové, protože nejen hraje krásný tenis, ale je to neskutečná bojovnice. A na bojovnosti je založen i můj tenis.

Letošní sezóna ti opravdu vyšla, čeho si nejvíc ceníš?

Tatínek říká, že kdyby byla každá následující jako ta letošní, nebude to špatné. Ale to je samozřejmě legrace. Podařilo se mi postoupit na Pardubickou juniorku a uhrát tam kolo, což bylo krásné, protože atmosféra Juniorky je opravdu neopakovatelná. Pravidelně jsem bodovala na turnajích žen nejvyšších kategorií A i B a v neposlední řadě jsem uhrála svůj první bod do světového žebříčku na své první „desítce“ (turnaj ITF s dotací 10.000 USD), v celostátním žebříčku žen jsem se posunula ze 147. na 71. místo a byla ve finále krajských přeborů žen. Nejvíce si ale cením, že jsem porazila plno hráček, které byly dříve daleko předem mnou. V zimě jsem si zahrála velmi povedený zápas s Bárrou Krejčíkovou, která je cca 150. hráčkou světa.

Koníčky?

Jsem normální holka, která má ráda módu, muziku, filmy, facebook a čas strávený se svými kamarádkami a kamarády.

Oblíbené jídlo?

Jsem ráda, když tatínek vaří, protože se nebojí vymyslet nová jídla. Mám ráda polévky, maso, ale i třeba brambory se zakysanou smetanou. A miluju všechny možné saláty.

Děkuji za rozhovor a přeji mnoho studií i tenisových úspěchů.

Jaroslav Voves,

foto: archiv Markéty Zeminové

MALÍŘI V BĚLOHRADĚ

Jiří Baer

Narodil se na Barboru, čtvrtého prosince, kdy si děti věší do okna punčocháče pro nadílku. Pět let po skončení 1. světové války, v roce 1923. Chrudimák, vyučený strojní zámečnický, který přišel 7. února 1949 na nábor do hornoveské textilky Tiba. Ve fabrice dělal posléze mistra, na Horní Vsi si založil rodinu, na kopci postavil řadovku. A rozhýbal místní sport. Léta vedl ženské družstvo české házené, které dosahovalo v rámci kraje velmi slušných výsledků a koketovalo i s celostátní druhou ligou. S kolegy Exnerem a Koutem každoročně pořádali závody v běhu na lyžích známých v celém Podkrkonoší. Pětkrát si zaběhl i populární Běchovice. Ve folklorním souboru Hořeňák tlumočil do němčiny.

Nechávám stranou dávný sport i cizí jazyk a mířím otázkami ke koníčku dnes devadesátiníka Jiřího Baera, amatérskému malování.

Pane Baere, kdy jste s malováním začal?

Bylo mi kolem padesátky. Obrazy se mi odjakživa líbily a řekl jsem, že to zkusím taky. Začal jsem s pohlednicemi, které jsem přemalovával a dával jim skutečné rozměry.

Jakou jste používal techniku?

Nejdřív jsem začal skicovat obyčejnou tužkou, potom jsem přešel na olej. Neměl jsem však kvalitní barvy a tak některé moje obrazy vezmou za svý, ztmavnou, zešednou.

Jakou známku jste měl z kreslení na měšťance?

Většinou jedničku či dvojku. A do školy jsem chodil u nás v Chrudimi.

Měl jste nějaký malířský vzor ?

Hodně se mi líbil Antonín Chitussi, klasik české krajinomalby. Z Bělohradčáků Života, Keller, Kugler. Většinou mě chytla krajina, občas nějaké to zátíší. Z místních motivů hlavně Bažantnice i Byšičky.

Kde všude lze nalést vaše obrazy?

Hodně jsem jich daroval přátelům, známým ve fabrice a rodině. Jedna Bažantnice byla i v Raisově památníku. Další obrazy visí v pokojích a na chodbě u mě doma.

Kdy jste naposledy vzal do ruky malířský štětec?

Už je tomu víc než deset let. To mi umřela manželka a s malováním jsem nadobro přestal.

To byla krátká zpověď Jiřího Baera, kterého všichni sousedé na Horní Vsi oslovují „pane Bajere“ místo správného „pane Béré“. Zpověď muže, který svoje malování nepovažuje za velký kumšt.

„Radši mě do Bělohradských listů nedávejte!“ říká na rozloučení a dodává: „Jinak se mi ty vaše Listy líbí, všechny čísla mám schované...“

K obrazům Jiřího Baera je zapotřebí připojit jeden. Je od jeho 38letého vnuka Martina Čecha - Domky v Mlázovicích.

Inu, jak se to říká: Jablko nepadá daleko od stromu.

Eduard Čeliš, foto: Jaroslav Voves

